

[Poul Schlüter.]

efterhånden bliver en stadig øget parlamentarisk kontrol med de besluttende organer inden for fællesmarkedet.

Der har i den seneste tid været megen diskussion i Danmark om fællesmarkedets forhold til det sociale. Der står meget lidt om det i traktaten og i alt fald intet, som kan hindre os i den videreudvikling af vor egen sociale standard, som vi selv ønsker. Det samme gælder arbejdsmarkedspolitikken; at man her stiler mod i løbet af en årække at nå frem i Europa til sociale ordninger, som måske kan minde om de nordiske socialkonventioner, kan da vist ingen have noget at indvende imod. Men et bedre socialniveau for andre fællesmarkedslande kan altså ikke opnås ved at forlange, at vi skulle bevæge os ned imod gennemsnittet.

Jeg skal ikke sige meget om det kulturelle, blot at hensynet til at beskytte den danske kulturs særpræg efter min mening ikke fører til, at vi skal holde os udenfor. Den danske kultur har på et hav af områder modtaget impulser sydfra. Det gælder de allerstørste fornyelser som reformationen, renessancen og humanismen. Jeg kan måske glæde kredse her i salen ved også at nævne selv marxismen som et eksempel. Mange af disse impulser har vi omformet og givet en særlig dansk udformning; men det er, synes jeg, forkert at afvise, at dansk kultur har det allernæreste slægtsskab med den øvrige europæiske kulturkreds. Et møde, et pres på det kulturelle område, får vi under alle omstændigheder, og det har meget lidt med fællesmarkedet at gøre. Dette pres møder vi i tv, i film og på mange andre måder. Men møder vi et tryk, skal det nok avle modtryk, og det kan være produktivt og positivt og frodigt. Stilhed og isolation kan og skal man ikke ønske en moderne befolknings kulturliv. Jeg vil da også gerne sige i den sammenhæng, og det gælder hele fællesmarkedssagen i øvrigt, at det bliver et andet fællesmarked med England, Norge, Irland og Danmark, hvis det lykkes for disse fire at komme ind, og med en række andre lande tæt associeret. Det gælder folkeligt, det gælder kulturelt, og det gælder politisk.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg ikke tror, at nogen stat i dag kan være fuldstændig suveræn, slet ikke et lille land. Hvis vi holder os uden for et bredere europæisk

samarbejde, kan vi måske formelt, men ikke reelt selv beslutte alting. Om vi går ind eller ej, vil fællesmarkedet på mange områder træffe beslutninger, som får afgørende betydning for os.

Alt, som sker i Europa, har vi og får vi lod og del i. Men erfaringerne viser, at fællesmarkedets mindre medlemsstater, Luxembourg, Holland og Belgien, har haft en forholdsvis større indflydelse end de store og langt mere indflydelse på beslutningerne inde, end hvis de havde holdt sig ude. Vi må kunne udforme systemet nu således, at de fire største i fællesmarkedet ikke kan træffe beslutninger alene, og således at heller ikke de seks gamle uden tilslutning fra nye medlemsstater kan træffe afgørelser, som binder alle. Vi ønsker, at Danmark ikke skal isolere sig, men skal være med i udformningen af Europas fremtid. Vi skal ikke i dag træffe den endelige beslutning, men styringen mener vi i det konservative folkeparti må være ganske klar: Danmark bør arbejde for medlemskab.

Det dagsordensforslag, hr. Ivar Nørgaard på fire partiers vegne har fremsat her i tinget, og som giver udtryk for, at folketinget opfordrer regeringen til efter beslutningen om indmeldelse at lade afholde en folkeafstemning efter grundlovens § 42, kan jeg på mit partis vegne opfordre tinget til at stemme for.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne takke handelsministeren for en meget klar og fylldig redegørelse for forhandlingernes stadium i Bruxelles og for en række af de spørgsmål, der i den senere tid har vakt diskussion rundt omkring. Det, jeg mener man kan konstatere nu, er, at der er sket et ganske afgørende gennembrud i forhandlingerne i Bruxelles. Det kan ikke undgå den almindelige iagttagelse, at det politiske klima efter sidste uge er blevet et andet.

For det første er betydelige politiske uoverensstemmelser mellem de seks nuværende medlemslande overvundet, og man har fundet frem til enighed om oplægget til de afgørende forhandlinger med den britiske regering.

For det andet mener jeg, at man er berettiget til at konstatere, at der er lagt en virkelig politisk vilje for dagen ikke blot fra de seks fællesmarkedslande i fællesskab, men